

maal om Bankernes Illikviditet, om Forholdet til den seddeludstedende Bank o. s. v. skal foregaa; thi det forekommer mig at være af stor Vigtighed for Rigsdagen at vide. Rigsdagen kan ikke dele Nationalbankens Mistillid til den lovgivende Magt. I Parentes turde jeg maaske sige, at Mistilliden muligvis er gensidig: der er heller ikke megen Tillid i Rigsdagen til Nationalbanken, og jeg synes, at det er ikke uden Føje, at vi nærer Mistillid til den Institution, hvis Opgave det er at skulle holde vor Valuta paa en høj og hæderlig Højde, men som Gang paa Gang har svigtet denne Opgave. Men inden vi skrider til, hvad man kan kalde en virkelig organisk Banklovgivning, indrømmer jeg, at det vil være af Betydning, at en mindre Kreds af fagkyndige Mænd gennemdrøfter disse Spørgsmaal, navnlig under Hensyn til de Bunker af Erfaringer, der i den sidste Tid er indhøstet Verden rundt. Lad mig f. Eks. ikke mindst minde om, hvad der er foregaaet i Amerika, hvor hele Nyorganisationen af Bankvæsenet i Virkeligheden har kastet nyt Lys over adskillige Bankproblemer, og om, hvorledes Valutamisøren hele Verden over har stillet disse Spørgsmaal i ny Belysning. Det kan derfor være rimeligt at faa alle disse Erfaringer samlet og bearbejdet. Derefter forestaar der yderligere den Opgave at faa dette afpasset paa vore smaa særlige Forhold, med vore store og smaa Banker, med Forholdet til Sparekasserne o. s. v. Det vil være af afgørende Vigtighed, at denne Undersøgelse bliver betryggende. Det maa ikke være saaledes, at man blot tager et Par af de Herrer Bankdirektører og sætter dem ind i en Kommission. De synes jo, at alt er saare godt — det fik vi ogsaa at vide ved det skandinaviske Handelsmøde, hvor de syntes, at alt var fortreffeligt, der var ingen Grund til at gøre noget, det var gaaet ypperligt. Det er netop denne Tro, at alt er gaaet ypperligt i Bankverdenen, som kun Bankdirektører deler, alle vi andre har en skrækkelig Fornemmelse af, at ikke alt er, som det burde være. Det er netop denne Erkendelse, som har affødt selve det Lovforslag, der nu ligger paa Landstingets Bord. Man fik under Valutakonferencen at se, at der er ikke liden Fagkundskab her i Landet paa disse Omraader, og hvis man altsaa fik en betryggende Sættelse af en Komité, der kunde undersøge disse Forhold, vilde vi efter min Mening være inde paa den rette Vej.

De Spørgsmaal, der ligger umiddelbart for, trænger til umiddelbar Løsning, er

efter min Mening fornemmelig trende. Der er for det første Spørgsmaalet om Bankdirektørers Sæde i andre Aktieselskabers Bestyrelse. Det synes mig, at Bankkommissionens Beretning med forfærdende Tydelighed viser, hvor skæbnsvangert det just var for Landmandsbanken, at dens Direktør sad i forskellige store Aktieselskabers Bestyrelser. Det, man altid anfører som Motivering for, at det netop kan være rigtigt for en Bank at have en af sine Direktører siddende i Bestyrelserne for de Aktieselskaber, som den financierer, viste sig lige omvendt at være den største Fare for Banken. Det er ikke Direktøren, der passer paa Aktieselskabet, men det er Aktieselskabet, som benytter Lejligheden til gennem Bankdirektøren at pumpe Banken; han bliver i Virkeligheden et Gidsel for vedkommende Aktieselskab. Derfor er jeg heller ikke vis paa, om den Bestemmelse, den højtærede Handelsminister foreslaar i saa Henseende, viser sig at være den rette. Det vil være alle her bekendt, at man fra det konservative Folkepartis Side allerede i Begyndelsen af forrige Samling henvendte sig til Handelsministeren for at bede ham fremme dette Lovgivningsemne, og at vi rent foreløbigt, for at vise, hvad vore Tanker var, gav ham et Udkast i saa Henseende, og saa vidt jeg kan se, har Ministeren paa dette Punkt fulgt vort Udkast. Men til Trods herfor maa jeg efter de nu indvundne Erfaringer mene, at den Bestemmelse, der paa dette Punkt er foreslaaet, ikke er fyldestgørende. Der staar i § 9: „Med Tilladelse fra Bankens Bestyrelse kan en Direktør eller Filialbestyrer dog være Medlem af andre erhvervsdrivende Selskabers Bestyrelse eller Repræsentantskab, naar hverken vedkommende selv eller Banken herfor modtager noget Vederlag af de paagældende Selskaber.“ Tanken skulde altsaa være denne, at hvor Bankdirektøren blot gaar ind i Aktieselskabets Bestyrelse, om jeg saa maa sige, for Tantiemernes Skyld, vil han ganske naturligt blive afholdt derfra, naar det herefter bare bliver Byrde og Arbejde, men der ikke falder noget Vederlag. Men det, som Bankkommissionens Beretning synes mig at vise, er netop Faren ved, at en Bankdirektør sidder i Bestyrelserne for de Aktieselskaber, som vedkommende Bank financierer. Hvis jeg vilde udtrykke det rent paradoksalt, vilde jeg sige, at en Bankdirektør for mig gerne maatte sidde i alle andre Aktieselskabers Bestyrelser, men netop ikke i de Selskabers, hvori Banken engagerer sig, thi det har vist sig, at det er Aktieselskabet, der har For-